WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 15 kwietnia 2010 r. *

W sprawie C-433/05

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Handens tingsrätt (Szwecja), postanowieniem z dnia 21 listopada 2005 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 5 grudnia 2005 r., w postępowaniu karnym przeciwko

Larsowi Sandströmowi,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis (sprawozdawca), J. Malenovský i D. Šváby, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,
sekretarz: C. Strömholm, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 17 grudnia 2009 r.,

* Język postępowania: szwedzki.

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu L. Sandströma przez R. Ihrego, advokat, oraz przez adwokatów D. Putzeysa i B. Dumortiera,

— w imieniu Åklagaren przez S. Creutza, advokat,

— w imieniu rządu szwedzkiego przez A. Krusego, R. Sobockiego, S. Johannesson oraz K. Petkovską, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu austriackiego przez. E. Riedla, działającego w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu rządu portugalskiego przez L. Ineza Fernandesa oraz M.J. Lois, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu norweskiego przez A. Eidego oraz K.B. Moena, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez L. Ström van Lier, A. Alcover San Pedro i D. Lawunmi, a także przez S. Schønberga oraz K. Simonssona, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy interpretacji art. 28 WE i 30 WE oraz dyrektywy 94/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 1994 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do rekreacyjnych jednostek pływających (Dz.U. L 164, s. 15), zmienionej dyrektywą 2003/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 2003 r. (Dz.U. L 214, s. 18) (zwanej dalej „dyrektywą 94/25").

2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania karnego wszczętego przez Åklagaren (prokuraturę) przeciwko L. Sandströmowi w związku z naruszeniem przez niego förordning (1993:1053) om användning av vattenskoter [rozporządzenia w sprawie użytkowania prywatnych jednostek pływających (zwanych dalej „skuterami wodnymi")], zmienionego förordning (2004:607) [rozporządzeniem 2004:607 (zwanego dalej „rozporządzeniem krajowym")].

Ramy prawne

Uregulowania unijne

3 Zgodnie z motywem drugim dyrektywy 94/25:

„obowiązujące w różnych państwach członkowskich przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, odnoszące się do właściwości bezpieczeństwa rekreacyjnych jednostek pływających [łodzi rekreacyjnych], różnią się zakresem i treścią; różnice te mogą powodować bariery [przeszkody] w handlu i tworzyć nierówne warunki konkurencji w ramach rynku wewnętrznego".

4 Motyw trzeci dyrektywy 94/25 przewiduje:

„harmonizacja ustawodawstwa krajowego jest jedynym sposobem na usunięcie przeszkód w wolnym handlu; cel ten nie może być osiągnięty na satysfakcjonującym poziomie przez poszczególne państwa członkowskie; niniejsza dyrektywa określa tylko wymagania niezbędne dla swobodnego przepływu rekreacyjnych jednostek pływających [łodzi rekreacyjnych]".

5 Artykuł 1 dyrektywy 94/25 określa zakres jej stosowania. Przepis ten zastąpiony został tekstem art. 1 dyrektywy 2003/44, który to poszerzył ów zakres stosowania w szczególności celem włączenia do niego skuterów wodnych.

6 Artykuł 2 dyrektywy 94/25 zatytułowany „Wprowadzanie do obrotu i do użytkowania" stanowi:

„1. Państwa członkowskie podejmą wszelkie odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby produkty określone w art. 1 ust. 1 zostały wprowadzone do obrotu i do użytkowania zgodnie z ich przeznaczeniem tylko wtedy, gdy są właściwie skonstruowane i obsługiwane oraz gdy nie zagrażają bezpieczeństwu i zdrowiu ludzi, mieniu i środowisku naturalnemu.

2. Przepisy niniejszej dyrektywy nie stanowią przeszkody dla państw członkowskich w zakresie przyjmowania, zgodnie z przepisami [postanowieniami] traktatu [WE], przepisów dotyczących żeglugi na niektórych akwenach w celu ochrony środowiska naturalnego, budowy dróg wodnych i zapewnienia na nich bezpieczeństwa, pod warunkiem że nie jest związane to z koniecznością modyfikacji jednostek pływających [łodzi], spełniających wymagania niniejszej dyrektywy".

7 Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 94/25 stanowi:

„1. Państwa członkowskie nie będą na swoim terytorium zabraniać, ograniczać czy utrudniać wprowadzania do obrotu i do użytkowania produktów określonych w art. 1 ust. 1, noszących oznakowanie CE określone w załączniku IV, świadczące o zgodności produktu z przepisami niniejszej dyrektywy i procedurami zgodności określonymi w rozdziale II".

8 Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 2003/44 stanowi:

„Państwa członkowskie przyjmą i opublikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do spełnienia wymagań niniejszej dyrektywy do dnia 30 czerwca 2004 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Państwa członkowskie zastosują tego rodzaju środki od dnia 1 stycznia 2005 r.".

9 Artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. L 204, s. 37), zmienionej dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. (Dz.U. L 217, s. 18) i konsolidującej dyrektywę 83/189/EWG Rady z dnia 28 marca 1983 r. (Dz.U. L 109, s. 8) (zwanej dalej „dyrektywą 98/34"), przewiduje, co następuje:

„Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się poniższe terminy:

[…]

4) »inne wymagania« oznaczają wymagania inne niż specyfikacje techniczne, nałożone na produkt w celu ochrony, w szczególności konsumentów i środowiska, które wpływają na jego cykl życiowy po wprowadzeniu go na rynek [do obrotu], takie jak warunki użytkowania, powtórne przetwarzanie, ponowne zastosowanie lub składowanie, gdzie takie warunki mogą mieć istotny wpływ na skład lub rodzaj produktu lub jego obrót [wprowadzanie do obrotu];

[…]

11) »przepisy techniczne«; specyfikacje techniczne i inne wymagania bądź zasady dotyczące usług, włącznie z odpowiednimi przepisami administracyjnymi, których przestrzeganie jest obowiązkowe, de jure lub de facto, w przypadku wprowadzenia do obrotu, świadczenia usługi, ustanowienia operatora usług lub stosowania w państwie członkowskim lub na przeważającej jego części jak również przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne państw członkowskich, z wyjątkiem określonych w art. 10, zakazujących produkcji, przywozu, wprowadzania do obrotu i stosowania produktu lub zakazujących świadczenia bądź korzystania z usługi lub ustanawiania dostawcy usług.

[…]".

10 Artykuł 8 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 98/34 przewiduje, że z zastrzeżeniem art. 10 państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji wszelkie projekty przepisów technicznych.

11 Zgodnie z art. 8 ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 98/34 „[p]aństwa członkowskie przekazują ponownie projekt [przepisów technicznych] [i] na powyższych warunkach, jeżeli dokonają w tekście jakichś zmian, które w istotny sposób wpływają na zakres jego zastosowania, skracają wyjściowo przewidziany harmonogram wdrożenia, dodają więcej specyfikacji lub wymagań lub zaostrzają wspomniane wymagania".

12 Zgodnie z art. 8 ust. 3 dyrektywy 98/34 „państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji ostateczny tekst przepisów technicznych".

13 Zgodnie z art. 9 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy 98/34 państwa członkowskie odraczają przyjęcie projektu przepisów technicznych zależnie od przypadku o cztery lub o sześć miesięcy „począwszy od daty otrzymania przez Komisję komunikatu określonego w art. 8 ust. 1, jeżeli Komisja lub inne państwo członkowskie dostarczy szczegółową opinię, w terminie trzech miesięcy od tej daty, co do tego, że przewidziany środek może stworzyć bariery [przeszkody] w swobodnym przepływie towarów w obrębie rynku wewnętrznego".

Uregulowania krajowe

14 Rozporządzenie krajowe w brzmieniu obowiązującym w okresie wystąpienia okoliczności faktycznych sprawy przed sądem krajowym weszło w życie w dniu 15 lipca 2004 r.

15 Artykuł 1 tego rozporządzenia stanowi:

„W rozumieniu niniejszego rozporządzenia skuter wodny oznacza jednostkę pływającą o długości mniejszej niż 4 m, 1) która jest wyposażona w silnik o spalaniu wewnętrznym mającym jako źródło podstawowe napędu napęd strugowodny, i 2) która jest obsługiwana przez osobę lub osoby siedzące, stojące lub klęczące, raczej na kadłubie niż w jego wnętrzu".

16 Artykuł 2 wspomnianego rozporządzenia przewiduje:

„Skutery wodne mogą być użytkowane jedynie na publicznych drogach wodnych oraz na akwenach wskazanych w art. 3 akapit pierwszy".

17 Zgodnie z art. 3 rozporządzenia krajowego:

„Länsstyrelsen (prefektura) wyznacza znajdujące się w obrębie danej jednostki terytorialnej akweny, znajdujące się poza publicznymi drogami wodnymi, na których dozwolone jest użytkowanie skuterów wodnych. Jest ona zobowiązana do wydania określonych powyżej przepisów w zakresie:

1) akwenów, na których działalność ludzka jest na tyle intensywna, że zwiększonego hałasu i innych zakłóceń spowodowanych użytkowaniem skuterów wodnych nie można uznać za znaczącą uciążliwość dla społeczności lub środowiska naturalnego;

2) akwenów nieznajdujących się w pobliżu terenów zabudowy mieszkaniowej lub rekreacyjno-wypoczynkowej oraz przedstawiających niewielką wartość w zakresie ochrony dóbr kultury i środowiska naturalnego, różnorodności biologicznej, aktywności na świeżym powietrzu, połowów sportowych lub w celach handlowych; oraz

3) innych akwenów, na których używanie skuterów wodnych nie jest dla społeczności uciążliwe ze względu na powodowany hałas i inne zakłócenia, a także nie grozi szkodami lub znacznymi zakłóceniami dla zwierząt i roślin i nie sprzyja rozprzestrzenianiu się chorób zakaźnych.

W razie gdy jest to niezbędne w celu zapobiegania występowaniu uciążliwości lub ryzyka szkód, o których mowa w akapicie pierwszym pkt 3, Länsstyrelsen może ponadto ograniczyć możliwość używania skuterów wodnych do części publicznych dróg wodnych oraz wydawać przepisy dotyczące wpływania na te drogi i ich opuszczania".

18 Artykuł 5 rozporządzenia krajowego stanowi, że osoba sterująca skuterem wodnym z naruszeniem art. 2 lub art. 3 lit. b) tego rozporządzenia lub przepisów wydanych na podstawie art. 3 podlega karze grzywny.

19 W decyzji nr 2589 2004 41950 z dnia 20 maja 2005 r. (zwanej dalej „decyzją z dnia 20 maja 2005 r.") Länsstyrelsen i Stockholms län (prefektura prowincji Sztokholm) zezwoliła na podstawie art. 3 rozporządzenia krajowego na użytkowanie skuterów wodnych na niektórych z należących do jej właściwości akwenach. Decyzja ta weszła w życie w dniu 15 czerwca 2005 r.

I — Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

20 W dniu 13 lipca 2005 r. L. Sandström sterował skuterem na akwenie znajdującym się poza publicznymi drogami wodnymi i nieobjętym wydanymi przez Länsstyrelsen przepisami dotyczącymi akwenów, na których dozwolone jest użytkowanie skuterów wodnych. Åklagaren wszczęła przeciwko L. Sandströmowi postępowanie w związku z naruszeniem rozporządzenia krajowego.

21 Akweny, których dotyczy spór przed sądem krajowym, zostały określone w decyzji z dnia 20 maja 2005 r.

22 Oskarżony nie zaprzecza zarzucanym mu okolicznościom faktycznym, ale podnosi, że zastosowanie rozporządzenia krajowego jest sprzeczne z art. 28 WE oraz z dyrektywą 94/25.

23 W tych okolicznościach Handens tingsrätt postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1 a) Czy dyrektywa [2003/44/WE] sprzeciwia się przepisom krajowym, które zabraniają używania skuterów wodnych poza publicznymi drogami wodnymi i akwenami, dla których właściwe organy miejscowe wydały pozwolenie zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia [krajowego]?

b) Czy dopuszczalność zakazu wskazanego w lit. a) zależy od tego, czy przy rozpatrywaniu kwestii pozwolenia na podstawie art. 3 ust. 1 właściwy organ miejscowy zastosował się do zasady, zgodnie z którą pozwolenie powinno zostać wydane w każdym razie dla akwenów spełniających kryteria zawarte w akapitach od pierwszego do trzeciego?

2) Ponadto, czy art. 28–30 WE sprzeciwiają się w sposób ogólny, czy jedynie w okolicznościach wskazanych w pytaniu pierwszym lit. b) krajowym przepisom dotyczącym zakazu używania skuterów wodnych, wskazanym w pytaniu pierwszym lit. a)?

3) Niezależnie od powyższego, czy brak uprzedniego notyfikowania Komisji, zgodnie z [dyrektywą 98/34] nowego zakazu dotyczącego skuterów wodnych, wydanego w dniu 20 czerwca 2004 r., sprzeciwia się takim przepisom krajowym, jak te, o których mowa powyżej?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

Uwagi wstępne

24 Tytułem wstępu należy wskazać, że sporne w postępowaniu przed sądem krajowym uregulowanie krajowe było już w dużej mierze przedmiotem oceny Trybunału w świetle dyrektywy 94/25 oraz art. 28 WE i 30 WE w wyroku z dnia 4 czerwca 2009 r. w sprawie C-142/05 Mickelsson i Roos, Zb.Orz. s. I-4273. Wyrok ten oraz niniejsza sprawa wpisują się w podobne okoliczności faktyczne i ramy prawne.

25 Zasadnicza różnica między tymi dwiema sprawami polega na tym, iż w przeciwieństwie do sprawy, w której zapadł ww. wyrok w sprawie Mickelsson i Roos, w niniejszej sprawie przed sądem krajowym Länsstyrelsen wykonała kompetencje określone w art. 3 rozporządzenia krajowego umożliwiające jej zezwolenie na ruch skuterów na pewnych akwenach żeglownych. Jeżeli chodzi o ramy prawne, w okresie wystąpienia okoliczności faktycznych sprawy przed sądem krajowym zastosowanie miała dyrektywa 2003/44 zmieniająca dyrektywę 94/25.

W przedmiocie pytań pierwszego i drugiego

26 Zwracając się z pytaniem pierwszym i drugim, które należy rozpatrywać łącznie, sąd krajowy zmierza w istocie do ustalenia, czy dyrektywę 94/25 lub, ewentualnie, art. 28 WE i 30 WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się uregulowaniu krajowemu, takiemu jak to będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, zabraniającemu użytkowania skuterów wodnych poza pewnymi wyznaczonymi akwenami.

27 Dyrektywa 94/25 ma na celu zbliżanie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do łodzi rekreacyjnych dla usunięcia różnic dotyczących treści i zakresu

stosowania właściwości bezpieczeństwa łodzi rekreacyjnych w zakresie, w jakim różnice takie mogą powodować przeszkody w handlu między państwami członkowskimi i tworzyć nierówne warunki konkurencji w ramach rynku wewnętrznego. Zmieniając art. 1 dyrektywy 94/25/WE w brzmieniu pierwotnym, dyrektywa 2003/44 rozszerzyła zakres stosowania pierwszej dyrektywy w szczególności w celu włączenia do niego skuterów wodnych.

28 Artykuł 2 ust. 2 dyrektywy 94/25 uściśla ponadto, że jej przepisy nie stanowią przeszkody dla państw członkowskich w zakresie przyjmowania, zgodnie z przepisami traktatu, przepisów dotyczących żeglugi na niektórych akwenach w celu ochrony środowiska naturalnego, budowy dróg wodnych i zapewnienia na nich bezpieczeństwa, pod warunkiem, że nie jest związane to z koniecznością modyfikacji łodzi spełniających wymagania tej dyrektywy (ww. wyrok w sprawie Mickelsson i Roos, pkt 20).

29 Zgodnie zatem z art. 2 ust. 2 dyrektywa ta nie sprzeciwia się przepisom krajowym, które ze względów ochrony środowiska naturalnego zabraniają użytkowania skuterów wodnych na pewnych akwenach, o ile przepisy te nie naruszają postanowień traktatu (ww. wyrok w sprawie Mickelsson i Roos, pkt 21).

30 Rozporządzenie krajowe i decyzja z dnia 20 maja 2005 r. należą do kategorii przepisów krajowych, których dotyczy ten ostatni przepis dyrektywy 94/25. Przewidują one bowiem zakaz użytkowania skuterów wodnych poza wyznaczonymi akwenami.

31 Należy w konsekwencji zbadać, czy art. 28 WE i 30 WE – obecnie, po wejściu w życie traktatu z Lizbony, art. 34 TFUE i 36 TFUE – stoją na przeszkodzie uregulowaniom krajowym, takim jak te będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym.

32 W sprawie, w której zapadł ww. wyrok Mickelsson i Roos, do Trybunału zwrócono się już z pytaniem dotyczącym wykładni art. 28 WE i 30 WE w celu umożliwienia sądowi krajowemu oceny zgodności rozporządzenia krajowego z rzeczonymi przepisami. W okresie wystąpienia okoliczności faktycznych sporu przed sądem krajowym w ww. sprawie Mickelsson i Roos, rozporządzenie krajowe nie było jeszcze wykonane przez środki przewidziane w art. 3 akapit pierwszy rzeczonego rozporządzenia, takie jak decyzja z dnia 20 maja 2005 r., z uwagi na co zgodnie z art. 2 tego rozporządzenia użytkowanie skuterów wodnych było dozwolone jedynie na publicznych drogach wodnych.

33 Z pkt 44 ww. wyroku w sprawie Mickelsson i Roos wynika, że art. 28 WE i 30 WE nie sprzeciwiają się uregulowaniu krajowemu, które ze względów ochrony środowiska naturalnego zabrania użytkowania skuterów wodnych poza wyznaczonymi drogami [wodnymi], pod warunkiem że:

— właściwe władze krajowe są zobowiązane do przyjęcia środków wykonawczych celem wyznaczenia akwenów poza publicznymi drogami wodnymi, na których skutery wodne mogą być użytkowane,

— władze te w rzeczywistości wykonały powierzoną im w tym względzie kompetencję i wyznaczyły akweny odpowiadające warunkom przewidzianym w uregulowaniu krajowym, oraz

— środki takie zostały przyjęte w rozsądnym terminie po wejściu w życie tego uregulowania.

34 Wydanie decyzji z dnia 20 maja 2005 r. nie ma wpływu na tę odpowiedź. Krajowe uregulowanie będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym opiera się bowiem w dalszym ciągu na ogólnym zakazie użytkowania skuterów wodnych poza publicznymi drogami wodnymi z zastrzeżeniem wyznaczenia przez właściwe władze akwenów, na których mogą być one użytkowane. Do sądu krajowego należy zatem sprawdzenie, czy rozporządzenie krajowe pod postacią, w jakiej wykonano je w ramach wydania decyzji z dnia 20 maja 2005 r., spełnia trzy przytoczone w poprzednim punkcie warunki.

35 Należy w tym względzie przypomnieć, że w ramach postępowania, o którym mowa w art. 267 TFUE, a u którego podstaw leży jasny podział ról między sądami krajowymi a Trybunałem, wszelka ocena okoliczności faktycznych leży w kompetencjach sądu krajowego. Jednakże w celu udzielenia sądowi krajowemu użytecznej odpowiedzi Trybunał może w duchu współpracy z sądami krajowymi dostarczyć temu sądowi wszelkich wskazówek, które uzna za niezbędne (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Mickelsson i Roos, pkt 41).

36 Jeżeli chodzi o pierwszy z warunków wspomnianych powyżej w pkt 33, zaznaczyć należy, iż zgodnie z art. 3 rozporządzenia krajowego Länsstyrelsen jest zobowiązana do wydania przepisów w celu wyznaczenia akwenów, znajdujących się poza publicznymi drogami wodnymi, na których dozwolone jest użytkowanie skuterów wodnych.

37 Jeżeli chodzi o drugi warunek, wspomniany powyżej w pkt 33, należy przypomnieć, że decyzja z dnia 20 maja 2005 r. wyznacza stosownie do art. 3 rozporządzenia krajowego akweny w prowincji Sztokholm, na których można użytkować skutery wodne.

38 Do sądu krajowego należy sprawdzenie, czy można rozsądnie uznać, iż decyzja z dnia 20 maja 2005 r. wyznacza wszystkie akweny w tej prowincji, które spełniają warunki przewidziane w rozporządzeniu krajowym, a w szczególności w jego art. 3 akapit

pierwszy. Jako że bowiem użytkowanie skuterów wodnych na akwenie spełniającym rzeczone warunki ma zgodnie z brzmieniem samego rozporządzenia krajowego nie wywoływać ryzyka lub szkód dla środowiska naturalnego niemożliwych do przyjęcia (zob. ww. wyrok w sprawie Mickelsson i Roos, pkt 38), należy uznać, iż wszelki zakaz użytkowania skuterów wodnych na takim akwenie wynikający z braku jego wyznaczenia w środku wykonawczym stanowiłby środek wykraczający poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia celu ochrony środowiska naturalnego.

39 Co się tyczy trzeciego warunku wspomnianego powyżej w pkt 33, z akt sprawy wynika, że decyzja z dnia 20 maja 2005 r. weszła w życie w dniu 15 czerwca 2005 r., czyli jedenaście miesięcy po wejściu w życie rozporządzenia krajowego. W celu dokonania oceny, czy termin ten jest rozsądny, należy mieć na uwadze ponadto okoliczność, iż jak wynika z uzasadnienia decyzji z dnia 20 maja 2005 r., została ona wydana po przeprowadzeniu konsultacji z gminami i innymi zainteresowanymi stronami.

40 Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, na dwa pierwsze zadane pytania należy odpowiedzieć, że dyrektywa 94/25 nie sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, które ze względów ochrony środowiska naturalnego zabrania użytkowania skuterów wodnych poza wyznaczonymi drogami [wodnymi]. Artykuły 34 TFUE i 36 TFUE nie sprzeciwiają się takiemu uregulowaniu krajowemu, pod warunkiem że:

— właściwe władze krajowe są zobowiązane do przyjęcia środków wykonawczych celem wyznaczenia akwenów poza publicznymi drogami wodnymi, na których skutery wodne mogą być użytkowane;

— władze te w rzeczywistości wykonały powierzoną im w tym względzie kompetencję i wyznaczyły akweny odpowiadające warunkom przewidzianym w uregulowaniu krajowym, oraz

— środki takie zostały przyjęte w rozsądnym terminie po wejściu w życie tego uregulowania.

Do sądu krajowego należy sprawdzenie, czy w zawisłej przed nim sprawie warunki te są spełnione.

W przedmiocie pytania trzeciego

41 W pytaniu trzecim sąd krajowy zmierza w istocie do ustalenia, czy brak przewidzianego w art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34 uprzedniego notyfikowania Komisji zmiany ustawodawstwa krajowego w okolicznościach takich jak będące przedmiotem sprawy przed sądem krajowym powoduje nieważność przepisów krajowych.

42 W tym względzie z utrwalonego orzecznictwa wynika, że dyrektywa 98/34 ma na celu ochronę za pomocą kontroli prewencyjnej swobodnego przepływu towarów, który jest jedną z podstaw Wspólnoty, oraz że kontrola ta jest o tyle przydatna, iż przepisy techniczne objęte tą dyrektywą mogą stanowić przeszkody w handlu między państwami członkowskimi, które to przeszkody dopuszczalne są jedynie wówczas, gdy są one niezbędne, aby spełnić wymogi nadrzędne, których przestrzeganie leży w interesie ogólnym (zob. podobnie wyroki: z dnia 30 kwietnia 1996 r. w sprawie C-194/94 CIA Security International, Rec. s. I-2201, pkt 40; z dnia 16 czerwca 1998 r. w sprawie C-226/97 Lemmens, Rec. s. I-3711, pkt 32; z dnia 8 września 2005 r. w sprawie C-303/04 Lidl Italia, Zb.Orz. s. I-7865, pkt 22).

43 Ponieważ obowiązek notyfikowania, o którym mowa jest w szczególności w art. 8 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 98/34, stanowi główny środek sprawowania tej

wspólnotowej kontroli, jego skuteczność zostanie wzmocniona tego rodzaju wykładnią dyrektywy, że niedopełnienie obowiązku notyfikowania stanowi istotne uchybienie proceduralne, które może powodować, że odnośne przepisy techniczne nie mogą być stosowane przez sąd, a w rezultacie nie mają mocy obowiązującej wobec osób prywatnych (zob. ww. wyrok w sprawie Lidl Italia, pkt 23).

44 Z akt sprawy przedłożonych Trybunałowi wynika, że w dniu 1 kwietnia 2003 r. rząd szwedzki przekazał Komisji projekt rozporządzenia krajowego definiującego skutery wodne i zawierającego, poza kilkoma wyjątkami, ogólny zakaz ich użytkowania. W następstwie jego przekazania Komisja skierowała do rządu szwedzkiego szczegółową opinię stosownie do art. 9 ust. 2 dyrektywy 98/34. Władze szwedzkie zmieniły w związku z tym projekt. Przekazały one jednak Komisji zmieniony tekst rozporządzenia krajowego dopiero po jego wydaniu.

45 Tym samym wydaje się, że pierwotny projekt rozporządzenia krajowego był przedmiotem notyfikacji stosownie do art. 8 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 98/34, a jedynie zmiany dokonane w następstwie szczegółowej opinii Komisji nie były przedmiotem takiej uprzedniej notyfikacji, przy czym sprawdzenie powyższego należy do sądu krajowego. Rząd szwedzki i Komisja kładą w tym względzie nacisk na okoliczność, iż rzeczone zmiany dotyczą jedynie złagodzenia warunków użytkowania skuterów wodnych.

46 Należy w tym względzie przypomnieć, iż art. 8 ust. 1 akapit trzeci dyrektywy 98/34 stanowi, że państwa członkowskie przekazują ponownie projekt przepisów

technicznych, jeżeli dokonają w tekście jakichś zmian, które w istotny sposób wpływają na zakres jego stosowania, skracają wyjściowo przewidziany harmonogram wdrożenia, dodają więcej specyfikacji lub wymagań lub zaostrzają wspomniane wymagania.

47 Należy jednak uznać, że ze względu na wskazany powyżej w pkt 41 cel dyrektywy 98/34, zmiany w notyfikowanym już Komisji zgodnie z art. 8 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 98/34 projekcie przepisów technicznych, które zawierają jedynie złagodzenie w stosunku do niego warunków użytkowania omawianego produktu i które w konsekwencji zmniejszają ewentualny wpływ przepisów technicznych na wymianę handlową, nie stanowią istotnych zmian projektu w rozumieniu art. 8 ust. 1 akapit trzeci rzeczonej dyrektywy. Zmiany takie nie podlegają obowiązkowi uprzedniej notyfikacji.

48 Chociaż wprawdzie zgodnie z art. 8 ust. 3 dyrektywy 98/34 państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji ostateczny tekst przepisów technicznych, nieprzekazanie nieistotnej zmiany takich przepisów przed ich przyjęciem nie ma, w braku obowiązku uprzedniej notyfikacji, wpływu na możliwość stosowania tych przepisów.

49 Na trzecie pytanie prejudycjalne należy zatem odpowiedzieć, iż art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34 należy interpretować w ten sposób, że zmiana dokonana w notyfikowanym już Komisji Europejskiej zgodnie z akapitem pierwszym tego przepisu projekcie przepisów technicznych, która zawiera jedynie złagodzenie w stosunku do niego warunków użytkowania danego produktu i która w konsekwencji zmniejsza ewentualny wpływ przepisów technicznych na wymianę handlową, nie stanowi istotnej

zmiany projektu w rozumieniu akapitu trzeciego rzeczonego przepisu i nie podlega obowiązkowi uprzedniej notyfikacji Komisji. W braku takiego obowiązku uprzedniej notyfikacji nieprzekazanie Komisji nieistotnej zmiany przepisów technicznych przed ich przyjęciem nie ma wpływu na możliwość stosowania tych przepisów.

W przedmiocie kosztów

50 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

1) Dyrektywa 94/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 1994 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do rekreacyjnych jednostek pływających, zmieniona dyrektywą 2003/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 2003 r., nie sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, które ze względów ochrony środowiska naturalnego zabrania użytkowania skuterów wodnych poza wyznaczonymi drogami [wodnymi].

2) Artykuły 34 TFUE i 36 TFUE nie sprzeciwiają się takiemu uregulowaniu krajowemu, pod warunkiem że:

— właściwe władze krajowe są zobowiązane do przyjęcia środków wykonawczych celem wyznaczenia akwenów poza publicznymi drogami wodnymi, na których skutery wodne mogą być użytkowane,

— władze te w rzeczywistości wykonały powierzoną im w tym względzie kompetencję i wyznaczyły akweny odpowiadające warunkom przewidzianym w uregulowaniu krajowym, oraz

— środki takie zostały przyjęte w rozsądnym terminie po wejściu w życie tego uregulowania.

Do sądu krajowego należy sprawdzenie, czy w zawisłej przed nim sprawie warunki te są spełnione.

3) Artykuł 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych należy interpretować w ten sposób, że zmiana dokonana w notyfikowanym już Komisji Europejskiej zgodnie z akapitem pierwszym tego przepisu projekcie przepisów technicznych, która zawiera jedynie złagodzenie w stosunku do projektu warunków użytkowania danego produktu i która w konsekwencji zmniejsza ewentualny

wpływ przepisów technicznych na wymianę handlową, nie stanowi istotnej zmiany projektu w rozumieniu akapitu trzeciego rzeczonego przepisu i nie podlega obowiązkowi uprzedniej notyfikacji Komisji. W braku takiego obowiązku uprzedniej notyfikacji nieprzekazanie Komisji nieistotnej zmiany przepisów technicznych przed ich przyjęciem nie ma wpływu na możliwość stosowania tych przepisów.

Podpisy